

RURAK (1) *sb m*

a *prawdopodobnie pochylone (tak w -åk).*

sg N ruråk. ◇ [I ruråki(e)m.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dzikus, nieokrzesaniec: Agrestis, dzyky, rurak. BartBydg 6b; [rurakyem abo prostakyem bicz rusticor, -ari ReuchlinBartBydg T3].

JR